

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 324/05-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. K., bytom K. a F., s. r. o., so sídlom K., zastúpených advokátom JUDr. A. T., K., ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 a základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky „*v tom istom trestnom konaní*“, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K. a F., s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2005 doručená (doplnená na základe výzvy ústavného súdu 8. novembra 2005) sťažnosť Ing. V. K., bytom K. a 12. augusta 2005 (doplnená na základe výzvy ústavného súdu 8. novembra 2005) sťažnosť F., s. r. o., so sídlom K. (ďalej aj „sťažovateľ“, „sťažovateľka“ alebo „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „deklarácia“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II (ďalej len „úrad justičnej a kriminálnej polície“) v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 a základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 149 ústavy, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 deklarácie, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) *„v tom istom trestnom konaní“*.

Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 324/05 z 23. novembra 2005 spojil na spoločné konanie veci sťažovateľov vzhľadom na to, že tieto spolu skutkovo súvisia. V tejto súvislosti ústavný súd poukázal aj na skutočnosť, že sťažovateľ ako fyzická osoba podal ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namietal porušenie označených základných práv postupom úradu justičnej a kriminálnej polície a postupom generálnej prokuratúry *„v tom istom trestnom konaní“*, a to vo svojom mene a taktiež ako štatutárny zástupca v mene sťažovateľky, ktorá je právnickou osobou. Označeným uznesením ústavný súd rozhodol aj o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti zo 4. augusta 2005 uviedol, že je zamestnancom sťažovateľky ako právnickej osoby a že v rokoch 1998 až 2000 pracoval pre svojho zamestnávateľa v priestoroch úpadcu K., s. r. o., K. (ďalej len „K.“). Sťažovateľ uviedol, že časť svojho majetku mal uloženú „v priestoroch svojho zamestnávateľa“. Keď došlo k vyhláseniu konkurzu na majetok úpadcu K., správkyňa konkurznej podstaty (ďalej len „správkyňa“) vypovedala sťažovateľke nájomnú zmluvu a 5. októbra 2000 za asistencie bezpečnostnej služby zabránila sťažovateľovi vo vypratání jeho majetku z prenajatých priestorov, odňala mu ho a zahrnula ho do konkurznej podstaty. Podľa vyjadrenia sťažovateľa ho Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) „*obsahovo vadnou výzvou*“ vyzval na podanie vylučovacej žaloby. Na základe toho sťažovateľ nahliadol do konkurzného spisu, pričom zistil, že súpis majetku, ktorý mu bol odňatý, sa v spise nenachádza, a preto vzniesol „*námietku*“.

Keďže sťažovateľ bol toho názoru, že jeho majetok, ktorý správkyňa zahrnula do konkurznej podstaty, mu bol nezákonne odňatý, 30. októbra 2001 podal na Okresnej prokuratúre Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“) trestné oznámenie. Podaním z 5. novembra 2001 okresná prokuratúra potvrdila prijatie trestného oznámenia a jeho postúpenie vyšetrovateľovi. Sťažovateľ uviedol, že po tom, ako ho vyšetrovateľ v marci 2002 vypočul, nadobudol dojem, že vo veci sa nekoná, a preto listom z 12. augusta 2002 požiadal okresnú prokuratúru o preskúmanie postupu vyšetrovateľa. Keďže okresná prokuratúra na sťažovateľov list nereagovala, 12. septembra 2002 urgoval vybavenie skoršieho podania. Okresná prokuratúra listom z 19. septembra 2002 informovala sťažovateľa o tom, že nezistila prierahy a ani iné závady v postupe vyšetrovateľa. Sťažovateľ uviedol, že aj ako štatutárny zástupca sťažovateľky žiadal okresnú prokuratúru o preskúmanie postupu vyšetrovateľa. V tejto súvislosti mu okresná prokuratúra listom z 10. októbra 2002 oznámila, že vo veci vedenej na úrade justičnej a kriminálnej polície pod sp. zn. ČVS: OUV-1392/10-K2-2001, ktorej súčasťou bolo aj trestné oznámenie sťažovateľa z 30. októbra 2001, boli zistené prierahy v postupe vyšetrovateľa. Okresná prokuratúra týmto sťažovateľku informovala aj o tom, že vo veci je potrebné vypočuť konkrétneho sudcu, ktorý podľa vyjadrenia sťažovateľa bol zbavený mlčanlivosti už 13. mája 2002.

Aj napriek podaniam adresovaným okresnej prokuratúre bol sťažovateľ toho názoru, že vo veci sa nekoná. Na základe tohto zistenia listom z 12. septembra 2003 žiadal generálnu prokuratúru o preskúmanie postupu orgánov činných v trestnom konaní. Sťažovateľ uviedol, že na tento podnet generálna prokuratúra nereagovala, a preto jeho vybavenie urgoval podaním z 15. decembra 2003, ktorého prijatie potvrdila generálna prokuratúra listom z 23. decembra 2003.

Keď sa sťažovateľ dozvedel, že jeho trestné oznámenie, ako aj trestné oznámenie sťažovateľky bolo odložené, v decembri 2003 požiadal o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu. Po nahliadnutí zistil, že vyšetrovateľ ich trestné oznámenia uznesením z 31. júla 2002 odložil, pretože vo veci nejde o podozrenie z trestného činu. Po prevzatí toho uznesenia podal sťažovateľ 4. decembra 2003 proti nemu sťažnosť. Na základe toho okresná prokuratúra 17. decembra 2003 uznesenie vyšetrovateľa o odložení veci zrušila a vydala pokyn na začatie trestného stíhania. Následne vyšetrovateľka uznesením z 13. februára 2004 začala trestné stíhanie vo veci za trestný čin krádeže. Sťažovateľ uviedol, že 19. marca 2005 doručil úradu justičnej a kriminálnej polície opakovanú a odôvodnenú výzvu na zaistenie majetku.

Vzhľadom na to, že generálna prokuratúra na podnety sťažovateľa nereagovala, podaním z 19. apríla 2004 opäť namietal postup vo vyšetrovaní. Prijatie tohto podnetu potvrdila generálna prokuratúra listom z 30. apríla 2004. Podaním z 12. januára 2005 sa sťažovateľ z dôvodu nevybavenia jeho podnetu z 19. apríla 2004 opäť obrátil na generálnu prokuratúru. Na základe žiadosti sťažovateľa o preskúmanie postupu vyšetrovateľa vo veci vedenej na úrade justičnej a kriminálnej polície pod sp. zn. ČVS:OUV-1392/10-K2-2001 okresná prokuratúra 21. marca 2005 potvrdila prieskumy v konaní. Sťažovateľ uviedol, že 6. mája 2005 sa obrátil na okresnú prokuratúru so žiadosťou o preskúmanie postupu vyšetrovateľa vo veci výzvy na zaistenie majetku. Vzhľadom na to, že okresná prokuratúra na tento jeho podnet nereagovala, 10. júna 2005 sa obrátil na Krajskú prokuratúru v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) za účelom preskúmania zákonnosti postupu okresnej prokuratúry. Podaním z 11. júna 2005 sa sťažovateľ obrátil na krajskú prokuratúru za účelom preskúmania postupu vyšetrovateľa

a prijatia účinných opatrení na odstránenie prieťahov v konaní. Sťažovateľ napokon uviedol, že 18. júla 2005 mu bolo doručené „rozhodnutie“ generálnej prokuratúry z 11. júla 2005, ktorým boli jeho podnety odmietnuté a zároveň mu bolo oznámené, že v prípade, ak bude v podnetoch uvádzať už známe skutočnosti, generálna prokuratúra nebude na ne reagovať.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti z 9. augusta 2005 uviedla, že v roku 1998 si od K. prenajala na užívanie budovy, ale už v auguste 1998 bol na túto spoločnosť vyhlásený konkurz. Následne správkyňa spísala majetok úpadcu a prenajala ho sťažovateľke. V septembri 2000 správkyňa vypovedala sťažovateľke nájomnú zmluvu, a preto jej sťažovateľka 5. októbra 2000 prenajatý majetok odovzdala. Sťažovateľka namietala, že takýmto spôsobom došlo k odňatiu aj majetku v jej vlastníctve, ktorý jej správkyňa odmietla vydať a zahrnula ho do konkurznej podstaty. Podľa vyjadrenia sťažovateľky jej správkyňa nielenže odmietla vydať jej majetok, ale odňala jej aj účtovníctvo, výrobnú, obchodnú a personálnu agendu. Po tom, ako správkyňa zahrnula sťažovateľkin majetok do konkurznej podstaty, krajský súd tak ako v prípade sťažovateľa vyzval sťažovateľku, aby podala vylučovaciu žalobu, čo aj urobila. Keďže podľa vyjadrenia sťažovateľky bola výzva súdu nekonkrétna, nahliadla do konkurzného spisu sp. zn. 2 K 249/98, z ktorého zistila, že súpis jej odňatého majetku sa v spise nenachádza. Sťažovateľka uviedla, že voči tejto skutočnosti vzniesla „námietku“, na ktorú podľa jej vyjadrenia krajský súd nereagoval. Sťažovatelia zároveň uviedli, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo o vylučovacích žalobách rozhodnuté.

Z uvedených dôvodov 26. októbra 2001 podala sťažovateľka na okresnú prokuratúru oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin. Žiadala pritom preveriť, či skutočnosť, že jej správkyňa odmietla vydať, respektíve, že jej odňala majetok v jej vlastníctve, nenapĺňa obligatórne znaky niektorej zo skutkových podstát trestných činov.

Po tom, čo vyšetrovateľ úradu justičnej a kriminálnej polície vypočul ako svedka sťažovateľa, sťažovateľka nadobudla dojem, že vo veci sa nekoná, a preto 12. augusta 2002

požiadala okresnú prokuratúru o preskúmanie postupu vyšetrovateľa. Vzhľadom na to, že nedostala odpoveď, podaním z 12. septembra 2002 urgovala vybavenie svojej žiadosti. Listom z 19. septembra 2002 okresná prokuratúra oznámila sťažovateľke, že nezistila prietahy ani závady v postupe vyšetrovateľa.

Sťažovateľka uviedla, že v septembri 2002 sa so žiadosťou o preskúmanie postupu vyšetrovateľa obrátil na okresnú prokuratúru aj sťažovateľ ako fyzická osoba, ktorý bol jedným z poškodených v danej veci. Na predmetnú žiadosť okresná prokuratúra odpovedala listom z 10. októbra 2002, pričom uviedla, že okrem iného aj vo veci vedenej na úrade justičnej a kriminálnej polície pod sp. zn. ČVS:OUV-1392/10-K2-2001, v rámci ktorej sa preverovalo aj sťažovateľkino trestné oznámenie z 26. októbra 2001, boli zistené prietahy v postupe vyšetrovateľa, ako aj to, že vo veci je potrebné vypočuť ešte príslušného sudcu. Sťažovateľka ale v tejto súvislosti zistila, že dotýčny sudca bol zbavený mlčanlivosti už 13. mája 2002.

Vzhľadom na to, že podľa vyjadrenia sťažovateľky sa vo veci ďalej nekonalo, podaním z 13. septembra 2003 požiadala generálnu prokuratúru o preskúmanie postupu orgánov činných v trestnom konaní, pričom v tejto súvislosti uviedla, že osoby, ktoré označila ako podozrivé zo spáchania trestnej činnosti, pristúpili k predaju jej odňatého majetku. Keďže podľa vyjadrenia sťažovateľky generálna prokuratúra tento podnet nepotvrdila a ani ho včas nevybavila, podaním zo 16. decembra 2003 namietala postup generálnej prokuratúry pri vybavovaní predchádzajúceho podnetu. Tento ďalší podnet generálna prokuratúra potvrdila písomnosťou z 23. decembra 2003.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že až v rámci občianskoprávneho konania sa v novembri 2003 dozvedela, že trestné oznámenie podané voči správkyni bolo odložené. Po nazretí do vyšetrovacieho spisu v decembri 2003 sťažovateľka zistila, že trestné oznámenie bolo na základe uznesenia vyšetrovateľa z 31. júla 2002 odložené z dôvodu, že nejde o podozrenie z trestného činu. Následne sťažovateľka predmetné uznesenie prevzala a dňa 4. decembra 2003 podala proti nemu sťažnosť. Uznesením zo 17. decembra 2003 okresná prokuratúra uznesenie vyšetrovateľa o odložení veci zrušila a dala pokyn na začatie

trestného stíhania za trestný čin krádeže. Trestné stíhanie bolo začaté uznesením vyšetrovateľky z 13. februára 2004.

Vzhľadom na to, že podľa vyjadrenia sťažovateľky generálna prokuratúra nevybavila jej podnety z 13. septembra 2003 a 16. decembra 2003, podaním z 19. apríla 2004 sťažovateľka namietala postup generálnej prokuratúry, ktorá toto podanie potvrdila listom z 30. apríla 2004. Keďže ani po uplynutí dlhšej doby generálna prokuratúra nevybavila ani opakovaný podnet sťažovateľky, podaním z 12. januára 2005 sa sťažovateľka opakovane obrátila na generálnu prokuratúru za účelom vybavenia jej podnetov.

Podľa vyjadrenia sťažovateľky listom z 21. marca 2005 okresná prokuratúra potvrdila prierahy v postupe vyšetrovateľa. Podaním zo 6. mája 2005 sa sťažovateľka opäť obrátila na okresnú prokuratúru so žiadosťou o preskúmanie postupu vyšetrovateľa a podaním z 11. júna 2005 žiadala krajskú prokuratúru o *„prijatie účinných a efektívnych opatrení na odstránenie zistených porušení a o vykonanie úkonov smerujúcich k obvineniu a obžalovaniu páchatel’a“*.

Sťažovateľka napokon uviedla, že 18. júla 2005 jej bolo doručené *„rozhodnutie“* generálnej prokuratúry z 11. júla 2005, ktorým boli jej podnety odmietnuté, pričom generálna prokuratúra uviedla, že pokiaľ ďalšie podnety nebudú obsahovať nové skutočnosti, nebude na ne reagovať.

Porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy vidia sťažovatelia okrem iného v tom, že vyšetrovatel' ich neinformoval o prijatých opatreniach po podaní trestného oznámenia, ako aj v tom, že vyšetrovatel' v rámci trestného konania postupoval so zbytočnými prierahmi. Porušenie označeného článku ústavy vidia aj v postupe okresnej prokuratúry, ktorá okrem iného v liste z 10. októbra 2002 uviedla nepravdivé skutočnosti, ako aj v postupe generálnej prokuratúry, ktorá ich podnety nevybavila v zákonnej lehote, prijatie niektorých podnetov nijakým spôsobom nepotvrdila a listom z 11. júla 2005 *„vadne“* vybavila ich prvý podnet a odňala im právo na účinný prostriedok nápravy.

Porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy vidia sťažovatelia v tom, že aj keď orgány činné v trestnom konaní mohli objektívne poskytnúť ochranu ich vlastníckemu právu, k takémuto kroku nepristúpili. Podľa sťažovateľov orgány činné v trestnom konaní svojím „*vadným*“ postupom spôsobili „*nezaistenie preukázateľne ukradnutých vecí a konanie s pried'ahmi*“.

Sťažovatelia sa domnievajú, že postupom uvedených orgánov štátu došlo aj k porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože aj keď sa zákonom ustanoveným postupom u týchto orgánov domáhali ochrany svojich práv, tieto orgány nepostupovali v súlade so zákonom, a teda požadovanú ochranu im neposkytli.

Sťažovatelia sú toho názoru, že postupom úradu justičnej a kriminálnej polície a generálnej prokuratúry bolo porušené aj ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože tieto orgány nepostupovali vo veci bez zbytočných pried'ahov, čo podľa sťažovateľov vyplýva aj z „*opakovaného potvrdenia*“ okresnej prokuratúry, ktorým konštatovala pried'ahy v konaní.

Porušenie čl. 149 ústavy vidia sťažovatelia predovšetkým v „*poslednom rozhodnutí*“ generálnej prokuratúry, v ktorom prokuratúra síce konštatovala viaceré porušenia, ale neprijala žiadne efektívne opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov v postupe orgánov činných v trestnom konaní. Sťažovatelia sa zároveň domnievajú, že generálna prokuratúra týmto podnetom „*odňala sťažovateľovi možnosť domôcť sa znovunastolenia právneho stavu za situácie, kedy zákonom chránené záujmy sťažovateľa neochránila a tento stav zafixovala svojím konečným rozhodnutím*“.

V súvislosti s namietaným porušením práv podľa čl. 8 a čl. 10 deklarácie sťažovatelia uviedli, že za daného stavu (v rámci trestného konania) neprichádza do úvahy možnosť, aby sa v občianskoprávnom konaní domáhali náhrady spôsobenej škody, pretože bez zistenia páchatel'a trestného činu krádeže by mohli ako odporcu v rámci civilného konania označiť nesprávnu osobu. Porušenie označených práv vidia sťažovatelia aj v tom, že orgány činné v trestnom konaní postupovali vo veci „*vadne*“ a so zbytočnými pried'ahmi.

Sťažovatelia zároveň namietali, že boli svojvoľne zbavení svojho majetku, k čomu istou mierou prispeli aj orgány činné v trestnom konaní svojím „*vadným*“ postupom, a preto sa domnievajú, že tým bolo porušené aj ich právo podľa čl. 17 deklarácie.

V postupe uvedených orgánov vidia sťažovatelia aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom uvádzajú, že dôvody porušenia tohto práva sú totožné s dôvodmi uvedenými pri namietaných základných právach podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj pri právach podľa čl. 8 a čl. 10 deklarácie.

Sťažovatelia sa domnievajú, že uvedeným postupom orgánov prokuratúry došlo k porušeniu ich práva podľa čl. 13 dohovoru, pretože prokuratúra „*vadne*“ vybavila ich podnety, neodstránila prierahy a iné závady v postupe vyšetrovateľa, v jednotlivých oznámeniach uviedla nepravdivé skutočnosti a podnety sťažovateľov nevybavila v zákonnej lehote. Sťažovatelia v tejto súvislosti napokon uviedli, že generálna prokuratúra listom z 11. júla 2005 im odňala „*možnosť domôcť sa nápravy pochybení využitím zákonných opravných prostriedkov*“.

Pri namietanom porušení práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu sťažovatelia uviedli totožné dôvody možného porušenia tohto práva ako v tej časti sťažnosti, ktorou odôvodnili namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 17 deklarácie.

Sťažovatelia sa domnievajú, že uvedeným postupom úradu justičnej a kriminálnej polície a generálnej prokuratúry došlo k porušeniu označených základných práv. Na základe toho ústavnému súdu navrhli, aby vyslovil, že postupom úradu justičnej a kriminálnej polície v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001, ako aj postupom generálnej prokuratúry „*v tom istom trestnom konaní*“ došlo k porušeniu označených základných práv, úradu justičnej a kriminálnej polície prikázal konať bez ďalších prierahov a zdržať sa porušovania zákona, generálnej prokuratúre prikázal, aby sa opätovne zaoberala ich podnetmi z 12. januára 2005 a 19. apríla 2004, ako aj ďalšími nevybavenými podnetmi, aby tieto vybavila v súlade so zákonom a skutkovým stavom vecí a aby odstránila

a napravila všetky zistené porušenia. Sťažovateľ ďalej navrhol, aby ústavný súd zaviazal úrad justičnej a kriminálnej polície zaplatiť mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk a generálnu prokuratúru zaplatiť mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk. Sťažovateľka taktiež navrhla, aby ústavný súd zaviazal úrad justičnej a kriminálnej polície zaplatiť jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 000 Sk a generálnu prokuratúru primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti je ústavnému súdu zrejmé, že sťažovatelia v postupe úradu justičnej a kriminálnej polície, ako aj v postupe generálnej prokuratúry vidia porušenie

nasledovných základných práv, prípadne iných článkov ústavy v spojení s namietanými základnými právami.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom (...).

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. (...)

Podľa čl. 8 deklarácie každý má právo, aby mu kompetentné vnútroštátne súdy poskytli účinnú ochranu proti činom, ktoré porušujú základné práva priznané mu ústavou alebo zákonom.

Podľa čl. 10 deklarácie každý má rovnaké právo byť fair a verejne vypočutý pred nezávislým a nestranným súdom, ak ide o určenie jeho práv a povinností alebo o akékoľvek trestné obvinenie proti nemu.

Podľa čl. 17 ods. 1 deklarácie každý má právo na vlastný majetok tak sám, ako aj v spoločensťve s inými. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia nikto nesmie byť svojvoľne zbavený vlastného majetku.

Z obsahu sťažnosti je ústavnému súdu zrejmé, že sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom úradu justičnej a kriminálnej polície vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001, ako aj postupom generálnej prokuratúry „*v tej istej trestnej veci*“.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu (napr. III. ÚS 45/03).

Z čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom aj trestnoprávnej ochrany svojho konkrétneho práva u orgánov činných v trestnom konaní (obdobne napr. III. ÚS 58/00, III. ÚS 45/03).

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 42/00, I. ÚS 158/05).

Z obsahu vyšetrovacieho spisu sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 ústavný súd zistil, že 29. októbra 2001 bolo okresnej prokuratúre doručené trestné oznámenie sťažovateľky z 26. októbra 2001, predmetom ktorého boli skutočnosti nasvedčujúce spáchaniu trestného činu krádeže a zneužitia právomoci verejného činiteľa. Sťažovateľka ako podozrivé osoby uviedla správkyňu a konkurzného sudcu. Obsahom označeného vyšetrovacieho spisu je aj trestné oznámenie sťažovateľa z 30. októbra 2001, ktoré bolo okresnej prokuratúre doručené 31. októbra 2001 a ktorým sa sťažovateľ „pripojil“ k trestnému oznámeniu sťažovateľky. Súčasťou vyšetrovacieho spisu sú aj jednotlivé zápisnice o podaní vysvetlenia sťažovateľa, sťažovateľky, ako aj ďalších poškodených osôb, po vyhodnotení ktorých vyšetrovateľ 31. júla 2002 danú trestnú vec odložil. Zo spisu ústavný súd ďalej zistil, že proti uzneseniu vyšetrovateľa o odložení veci podali sťažovatelia sťažnosť, na základe ktorej prokurátor okresnej prokuratúry uznesenie vyšetrovateľa 17. decembra 2003 zrušil. Zároveň vydal pokyn na začatie trestného stíhania, k čomu vyšetrovateľka úradu justičnej a kriminálnej polície pristúpila 13. februára 2004, a to tak, že začala trestné stíhanie vo veci za trestný čin krádeže. Sťažovatelia v tejto súvislosti však namietali, že aj napriek tomu, že vyšetrovateľke predložili výzvu na zaistenie „ukradnutého“ majetku, k tomuto úkonu nepristúpila.

Podľa ustanovenia § 47 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) ak je dôvodná obava, že uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom bude marené alebo sťažované, možno nárok

až do pravdepodobnej výšky škody zaistiť na majetku obvineného. Podľa odseku 4 citovaného ustanovenia o zaistení rozhoduje súd na návrh prokurátora alebo poškodeného, v prípravnom konaní prokurátor na návrh poškodeného. V prípravnom konaní môže prokurátor nárok zaistiť aj bez návrhu poškodeného, ak to vyžaduje ochrana jeho záujmov, najmä ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania.

Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že ide o dispozitívne právne normy, ktoré v rámci prípravného konania prokurátorovi umožňujú, nie prikazujú, realizovať daný postup za účelom zaistenia nároku poškodeného. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že je na zvážení samotného orgánu činného v trestnom konaní, aby posúdil všetky okolnosti prípadu, a tak pristúpil k uplatneniu § 47 Trestného poriadku. Z citovaného ustanovenia zároveň vyplýva, že takýto nárok poškodeného možno zaistiť len na majetku obvineného. Keďže vo veci sťažovateľov bolo len začaté trestné stíhanie bez vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, nebolo možné pristúpiť k zaisteniu nároku poškodeného.

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojom rozhodnutí *Helmers v. Švédsko* z 29. októbra 1991 konštatoval, že poškodenému nevyplývajú z tohto článku, ak ide o „*trestné obvinenie*“ inej osoby, nijaké práva na trestné stíhanie inej osoby.

Ústavný súd konštatuje, že orgány činné v trestnom konaní síce nepostupovali tak, aby to naplnilo všetky očakávania a predstavy sťažovateľov, pretože na základe ich návrhu nezaistili majetok a nevzniesli obvinenie konkrétnej osobe, ale ich postup vzhľadom na konštantnú judikatúru ústavného súdu a ESLP nemožno považovať za porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. I. ÚS 158/05). Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z čl. 46 ods. 1 ústavy v rámci práva na inú právnu ochranu sťažovateľom vyplýva právo aj na trestnoprávnu ochranu. Jeho obsahom je oprávnenie, aby sa orgány činné v trestnom konaní ich trestným oznámením, resp. inými podaniami náležite zaoberali. Porušiť toto právo by mohli napr. vtedy, keby podania sťažovateľov ignorovali alebo nevenovali im pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam. Keďže orgány činné v trestnom

konaní venovali podaniam sťažovateľov primeranú pozornosť, nezasiahli negatívne do podstaty ich práva, nezmarili jeho zmysel, a preto ho ani nemohli porušiť.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia v časti sťažnosti namietali aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom úradu justičnej a kriminálnej polície v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 a postupom generálnej prokuratúry „v tom istom trestnom konaní“.

ESLP v rozhodnutí Krumpel a Krumpelová v. Slovensko z 5. júla 2005 (č. k. 56195/00) uviedol, že poškodené osoby uplatňujúce si nárok na náhradu škody v trestnom konaní majú nárok profitovať zo záruk čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože takéto konanie možno považovať za rozhodujúce pre určenie ich „občianskych práv“. Je potrebné poznamenať, že ESLP sa v danom prípade z hľadiska porušenia základných práv sťažovateľov zaoberal ich trestnou vecou, v rámci ktorej nebolo len začaté trestné stíhanie, ale došlo aj k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe.

Podľa ustanovenia § 43 ods. 2 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola trestným činom spôsobená, je oprávnený tiež navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu.

Ústavný súd vzhľadom na stav konania vedeného na úrade justičnej a kriminálnej polície pod sp. zn. ČVS:OUJP-1392/10-K2-2001, v rámci ktorého bolo začaté trestné stíhanie, ale nedošlo k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe, ako aj vzhľadom na znenie § 43 ods. 2 Trestného poriadku je toho názoru, že v prípade sťažovateľov nedochádza k situácii, ktorú ESLP v rozhodnutí Krumpel a Krumpelová v. Slovensko z 5. júla 2005 akceptoval ako porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru (a teda aj čl. 48 ods. 2 ústavy), a preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovatelia namietali aj postup úradu justičnej a kriminálnej polície a generálnej prokuratúry z hľadiska možného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Sťažovatelia boli toho názoru, že keďže orgány činné v trestnom konaní aj napriek ich návrhu na zaistenie majetku, tento nezaistili, došlo k porušeniu ich základného práva vlastniť majetok. Sťažovatelia namietali, že aj keď orgány činné v trestnom konaní vedeli, že ide o ich majetok, ktorý podľa ich názoru správkyňa nesprávne zaradila do konkurznej podstaty, tento nezaistili, a tým neposkytli ochranu ich základnému právu. Sťažovatelia v tejto súvislosti namietali aj „*vadný*“ postup orgánov činných v trestnom konaní poznačený zbytočnými prietrahmi, v dôsledku čoho sa podľa nich nedokázali domôcť svojho práva v rámci trestného konania. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje odôvodnenie v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S odkazom na judikatúru ESĽP (napr. *Varipati v. Grécko* z 26. októbra 1999 č. k. 38459/97, *Versini v. Francúzsko* z 10. júla 2001 č. k. 40096/98) ústavný súd poznamenáva, že majetkové dôsledky spôsobené neprimeranou dĺžkou konania nepredstavujú porušenie čl. 1 dodatkového protokolu, ale sú len následkom porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd je zároveň toho názoru, že sťažovateľmi namietané porušenie základného práva vlastniť majetok je za daných okolností a stavu konania vedeného na úrade justičnej a kriminálnej polície predčasné. Ústavný súd sa domnieva, že v rámci prebiehajúceho trestného konania nie je možné vysloviť, že bolo porušené označené základné právo. Až právoplatné skončenie trestného konania môže odhaliť, aký dopad mal postup orgánov činných v trestnom konaní na obsah vlastníckeho práva (obdobne napr. I. ÚS 18/06). Na základe toho ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol aj ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že ochrana vlastníckeho práva sa má zabezpečiť najskôr zo strany všeobecných súdov, a preto pri prejednaní tejto

časti sťažnosti vychádzal aj z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto vyššie citované ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“), ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie veci do súpisu. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že takúto žalobu na krajskom súde podali. Nejasne vyznieva ich tvrdenie, že ku dňu podania sťažnosti krajský súd o podaných žalobách nerozhodol, ale správkyni udelil súhlas na predaj konkrétneho majetku, ktorý podľa ich vyjadrenia nebol majetkom úpadcu. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že keďže sťažovatelia namietali porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom úradu justičnej a kriminálnej polície a postupom generálnej prokuratúry, a nie postupom krajského súdu, ktorý bol oprávnený o ich práve rozhodnúť a postup ktorého mohol ústavný súd z hľadiska označeného základného práva posúdiť ako postup súladný alebo nekonformný so zákonom, sťažnosť v tejto časti odmietol aj z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

Z obsahu sťažnosti nepochybne vyplýva, že sťažovatelia namietali aj porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru postupom generálnej prokuratúry. Porušenie tohto práva videli sťažovatelia v tom, že generálna prokuratúra ich podnety podľa ustanovenia § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) v niektorých prípadoch nevybavila v zákonom ustanovenej lehote,

neupovedomila ich o predĺžení lehoty na vybavenie podnetov, uviedla nepravdivé skutočnosti, ako aj v tom, že „*rozhodnutím*“ z 11. júla 2005, ktorým ich informovala o ďalšom prípadnom postupe, im odňala možnosť domôcť sa nápravy.

Z listu generálnej prokuratúry sp. zn. IV Gn 3034/03-44 z 11. júla 2005 ústavný súd zistil, že táto písomnosť bola odpoveďou na podnet sťažovateľa aj napriek poučeniu o tom, že v prípade, ak podnet nebude obsahovať nové skutočnosti, nebude naň reagované. Generálna prokuratúra v ňom zároveň konštatovala, že vybavenie podnetu sťažovateľa bude doručené len jemu, a to vzhľadom na skutočnosť, že je splnomocnencom sťažovateľky, ako aj ďalších poškodených osôb. Generálna prokuratúra v liste sťažovateľa informovala o tom, akým spôsobom riešila jeho podnety, aké opatrenia prijala, ktoré vyšetrovacie spisy preskúmala, ako bola konvalidovaná situácia vzniknutá s nedoručením uznesenia vyšetrovateľa o odložení veci a informovala ho aj o tom, že okresná prokuratúra poskytla mylnú informáciu z dôvodu, že vo veci preskúmala iný vyšetrovací spis. Generálna prokuratúra taktiež vysvetlila mnohé nejasnosti, ktoré viedli sťažovateľov k záveru, že orgány prokuratúry ich nepravdivo informovali o stave namietaných konaní, resp. že „*vadne*“ vybavovali ich podnety. Generálna prokuratúra vyslovila aj názor, že v súvislosti s preverovaním podnetov sťažovateľky, ako aj ďalších poškodených, vyčerpala všetky zákonné možnosti preverovania týchto podnetov a na záver uviedla, že v prípade, ak sťažovatelia v nasledujúcich podnetoch nebudú uvádzať nové a relevantné skutočnosti, nebude už na ne reagovať.

Ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra pri vybavovaní podnetov, sťažností, námietok a iných podaní sťažovateľov postupovala v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre. Je nepochybné, že sa zaoberala ich podnetmi, ktorými namietali postup orgánov činných v trestnom konaní a okrem iných preskúmala aj na vec sa vzťahujúci vyšetrovací spis sp. zn. ČVS: ORP-1392/10-K2-2001. To, že po posúdení všetkých okolností prípadu generálna prokuratúra dospela k inému záveru, a tým sa odchyľila od očakávaní a predstáv sťažovateľov, ešte neznamená, že došlo k porušeniu ich práva podľa čl. 13 dohovoru.

Sťažovatelia namietali porušenie čl. 13 dohovoru aj tým, že generálna prokuratúra v liste z 11. júla 2005 konštatovala, že v prípade, ak sťažovatelia v ďalších podaniach budú uvádzať známe skutočnosti, nebude na ne viac reagovať. Sťažovatelia sa domnievajú, že tým im generálna prokuratúra odňala právo domôcť sa nápravy možného porušenia ich práv. V tejto súvislosti však ústavný súd konštatuje, že sťažovateľmi predpokladané (hypotetické) odmietnutie generálnej prokuratúry zaoberať sa ich neskoršími podaniami nemôže byť predmetom ústavnej kontroly, pretože ústavný súd preskúmava porušenia základných práv a slobôd, ku ktorým už reálne došlo (obdobne napr. III. ÚS 16/06).

Sťažovatelia namietali aj porušenie čl. 149 ústavy postupom generálnej prokuratúry. V tejto súvislosti však ústavný súd konštatuje, že čl. 149 ústavy nezakotvuje žiadne základné právo alebo slobodu, a preto ho nemožno namietat samostatne bez spojenia s iným článkom ústavy zakotvujúcim základné právo alebo slobodu. Keďže ústavný súd nezistil porušenia iných základných práv a slobôd, nemohol konštatovať ani porušenie čl. 149 ústavy.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k právam podľa čl. 8, čl. 10 a čl. 17 deklarácie, ktorých porušenie sťažovatelia namietajú, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej vyslovil, že všeobecná deklarácia nebola vyhlásená spôsobom upraveným v čl. 11 ústavy a § 1 a § 4 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a má len povahu politického dokumentu. Predmetom konania pred ústavným súdom preto nemôže byť sťažnosť alebo časť sťažnosti namietajúca porušenie práva priznaného všeobecnou deklaráciou (obdobne napr. II. ÚS 18/97, III. ÚS 16/06), a preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ich návrhom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd na základe žiadosti sťažovateľa zo 4. augusta 2005, ako aj na základe žiadosti sťažovateľky z 9. augusta 2005 o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, právneho zástupcu týmto sťažovateľom uznesením sp. zn. III. ÚS 324/05 z 23. novembra 2005 ustanovil. Následne ústavný súd ako prílohu listu zo 16. decembra 2005 zaslal ustanovenému právnenému zástupcovi na doplnenie sťažnosti sťažovateľov. Právny zástupca sťažovateľov listom z 9. januára 2006 doručeným ústavnému súdu 12. januára 2006 uviedol: „... nepovažujem za potrebné sťažnosti dopĺňať, nakoľko podľa môjho názoru je v nich vyčerpávajúcim spôsobom opísaný skutkový stav a poukázané na porušenie ústavných práv sťažovateľov.“

Podľa ustanovenia § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania zo svojho. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Vzhľadom na to, že sťažovatelia vo svojich sťažnostiach nežiadali o náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a taktiež ani ustanovený právny zástupca nedoplnil sťažnosť sťažovateľov o túto právnu skutočnosť, ústavný súd právnenému zástupcovi nepriznal trovy právneho zastúpenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2006